

... Да видяхте, кога Султана стана
отъ трона си и майстора повика! ...
Прегърна го; помаза му глава
съ най-хубаво ливанто отъ Измиръ...

Мустафа (следйки разказа съ увлечение. Заядливо)
Кой знай тогазъ Ефесъ какъвъ е станалъ?

Исуфъ. Прилоша му, но дадохъ му водица — и
мина му.

Мустафа (триейки самодоволно ръце)

... Ужасенъ гръкъ е той!

Спомнете си: когато лани тукъ
Изъ Туна вилаетъ отъ българитъ
за черква дойдоха да се молятъ —
измами ги, за чудо, тозъ хитрецъ!
Съ лъжи живей — съ лъжи ще си умре.

Исуфъ. Но кефа му се днеска попречупи!

Мустафа. Тъй си е то! Все има, който гледа
отгоре ни. Тозъ, който вдигне носъ —
посмачкватъ го.

Али. (Утеченъ).

... Това го, кой незнай!

Мустафа. Че вижте го: на обѣдъ, вечеръ —
съ гръка.

Да видятъ вси, че има и гръкъ майсторъ.
Разбира се, съ това да повлияй...
на правдата!... Пъкъ хранилицата му —
да пази Богъ!

Исуфъ (на смѣхъ).

... Какво ти тъй за Зита!

Ефесъ ужъ билъ такъвъ и онакъвъ —
а Зита взе...

Мустафа. ... Е, хайде де, на менъ
тя погледъ ще спре! Що съмъ азъ — при-
служникъ!

А тя — благородница най-известна
въ придворний свѣтъ — биля и въвъ харема!

Исуфъ. Кой знай, ама по хубостъ като нея
тукъ надали ще има равна тя!